

Arrest

nr. 74 750 van 7 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 november 2010, verklaart er zich op 30 november 2010 vluchteling.

1.2. Op 26 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 27 oktober 2011 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Sillanwali (provincie Punjab, Pakistan). U zou in 2007 een meisje genaamd I. leren kennen hebben. U zou haar ten huwelijk gevraagd hebben in 2008. Haar familie zou tegen jullie relatie zijn. Haar familie zou in juni 2009 op de hoogte zijn gekomen van jullie relatie. Ze zouden u geslagen hebben en I. mee genomen hebben. I. zou u gebeld hebben. Jullie zouden samen naar Hafizabad

(provincie Punjab, Pakistan) gegaan zijn naar uw oom langs moederszijde. Er zou op 7 juli 2010 een klacht ingediend zijn tegen u door de vader en broer van I.. Op 10 juli 2010 zou de politie en familie van I. gekomen zijn naar het huis van uw oom. Ze zouden I. mee genomen hebben. U mocht van uw oom niet meer bij hem blijven wonen. U zou op verschillende plaatsen zoals Faisalabad, Lahore en Karachi verbleven hebben. U zou Pakistan verlaten hebben op 15 oktober 2010. Via Quetta, Iran en Turkije kwam u over land naar België. U diende in België op 30 november 2010 een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgend document voor: een First Information Report ("FIR") (kopie).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen. U verklaarde aangeklaagd te zijn in Pakistan. U legde een First Information Report ("FIR") voor (zie document 1, groene map). De "FIR" die tegen u zou zijn ingediend is een loutere fotokopie zonder zegels of zonder stempels. Er kan dan ook geen enkele waarde aan dit document worden gehecht gezien gewone fotokopies gemakkelijk te manipuleren zijn. Dit ondermijnt het geloof in de authenticiteit van dit juridische document. Het volstaat bovendien niet om louter documenten voor te leggen. De voorgelegde documenten moeten gestaafd worden met coherente en geloofwaardige verklaringen. Uw kennis over de stand van zaken van deze aanklacht is echter dermate klein dat de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging omwille van deze aanklacht ernstig in het gedrang komt. Men mag immers redelijkerwijze van u een zekere kennis en een uitgebreide interesse verwachten voor alle facetten van de aanklacht tegen u. U tilde immers dusdanig zwaar aan deze aanklacht dat u oordeelde Pakistan te moeten ontvluchten. U stelde dat u werd aangeklaagd door de vader en broer van I. (zie gehoorverslag CGVS p.8). U kende de naam niet van de broer van I., noch de familienaam van de vader (zie gehoorverslag CGVS p.8). U wist ook niet onder welk artikel van de 'Pakistaanse Penal Code' u werd aangeklaagd (zie gehoorverslag CGVS p.8). U kon ook niet aangeven welke straf u vreest, enkel dat het een zware straf zou zijn (zie gehoorverslag CGVS p.8). Noch wist u of de klacht naar de rechtbank is gestuurd (zie gehoorverslag CGVS p.8). U hebt de klacht in Pakistan ook nooit gezien (zie gehoorverslag CGVS p.9). U heeft zich ook niet geïnformeerd naar de verdere juridische opvolging van de "FIR" (zie gehoorverslag CGVS p.13). Nochtans hebt u nog contact gehad met uw vader, die u overigens ook de "FIR" bezorgde (zie gehoorverslag CGVS p.4 en p.7). Dit wijst op een duidelijk gebrek aan interesse voor de aanklacht tegen u, terwijl u nochtans wegens deze beschuldiging het land zou hebben verlaten. Bovendien legde u geen enkel identiteitsdocument voor zodat niet kan worden nagegaan of het om uw persoon gaat in de "FIR". Er zou ook nooit een arrestatiebevel tegen u zijn uitgevaardigd (zie gehoorverslag CGVS p.12). U bent ook nooit gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS p.13). Gezien bovenstaande vaststellingen maakte u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk. Verder is het opmerkelijk dat u niet eens de familienaam of geboortedatum van I. kon aangeven (zie gehoorverslag CGVS p.9). Nochtans had u al een relatie met haar sinds 2007 (zie gehoorverslag CGVS p.10). U weet ook niet waarom de familie van I. tegen jullie relatie of huwelijk zou zijn (zie gehoorverslag CGVS p.11). Het is ook merkwaardig dat u zich niet meer hebt geïnformeerd naar de huidige toestand van I., ondanks het beweerde feit dat u nog contacten hebt in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.3 en p.12). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relatie met I.. Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig en stereotiep overkomt. U zou via Iran en Turkije over land naar België zijn gereisd (zie gehoorverslag CGVS p.5). U kon geen enkel dorp of stad, met uitzondering van Masjat, in Iran of Turkije waar u tijdens deze lange en zware reis doorheen kwam bij naam te noemen, noch kende u enige grensovergang (zie gehoorverslag CGVS p.6). Behalve Griekenland kon u ook geen andere landen of steden geven waar u doorreisde van Turkije naar België (zie gehoorverslag CGVS p.6). Uw beschrijving van wat bekend staat als een gevaarlijke en zware route was weinig doorleefd en daardoor niet overtuigend. Dit alles doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Ten slotte dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw identiteit en nationaliteit, noch uw beweerde reisweg zou kunnen staven. Nochtans hebt u een identiteitskaart maar deze zou nog in uw huis in Pakistan liggen en niemand zou u deze kunnen bezorgen (zie gehoorverslag CGVS p.7).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Met betrekking tot de kopie van het First Information Report (FIR) stelt verzoeker dat zijn vader een fax van het origineel heeft opgestuurd. De vader van verzoeker achtte het eenvoudiger en minder risicovol het per fax aan verzoeker te bezorgen. Verzoeker merkt nog op dat zijn vader werd neergeschoten en op 29 oktober 2011 is overleden omdat hij verzoeker geholpen heeft. Ook verzoekers broer is gewond geraakt. Verzoeker heeft een sterk vermoeden dat de familie van I. achter dit incident zit. Verzoeker stelt voorts dat hij enkel informatie over de aanklacht kon bekomen van zijn vader en dat hij alle verkregen informatie reeds heeft vermeld. Verzoekers moeder kan niets doen, aangezien ze niets weet van administratie en onmogelijk documenten voor verzoeker kon verzamelen. Verzoeker weet niet onder welk artikel hij aangeklaagd wordt of welke straf boven zijn hoofd hangt. Het feit dat familieleden van I. een klacht hadden ingediend tegen verzoeker was al voldoende om te beseffen dat de situatie geëscaleerd en ernstig was.

Wat betreft zijn kennis over I., stelt verzoeker dat hij een verborgen relatie had met haar en dat geboortedata en familienamen niet belangrijk zijn. Belangrijker is tot welke kaste je behoort. Verzoeker heeft verklaard dat I. een sjiit is en tot de Raï kaste behoort. Verzoeker stelt nog dat Rana niet zijn echte familienaam is maar dat dit zo werd genoteerd nadat hij had verklaard tot de Rajbut kaste te behoren.

Met betrekking tot zijn reisweg volhardt verzoeker dat hij via Iran en Turkije naar België is gekomen. Het was een uiterst moeilijke reis en verzoeker zat verscholen in een container die fruit vervoerde. Verzoeker is niet naar buiten gekomen en kan daarom geen dorpen of steden opnoemen.

Verzoeker stelt dat het voor hem onmogelijk is om bescherming te genieten van de Pakistaanse autoriteiten, gelet op het feit dat de familie van I. machtig was en connecties had bij de overheid en politie. Verzoeker verwijst voorts naar objectieve rapporten die aantonen dat corruptie sterk aanwezig is bij de Pakistaanse autoriteiten.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen; schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker meent dat er, ondanks dat is opgemerkt dat hij geen identiteitsdocument neerlegt, niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit. Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in Pakistan allerminst veilig te noemen is. Verzoeker is afkomstig van de Punjab provincie. Verzoeker verwijst naar het reisadvies dat terug te vinden is op de website van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Uit dit advies blijkt volgens verzoeker duidelijk dat een verblijf in Pakistan afgeraden wordt, gelet op de uiterst slechte veiligheidstoestand. Volgens verzoeker geldt dit advies niet enkel voor buitenlanders die naar Pakistan reizen, maar ook voor Pakistanen die momenteel in België verblijven. Verzoeker meent dat het in Pakistan zowel voor buitenlanders als voor Pakistanen onveilig is. Er kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij zijn toevlucht zoekt in een andere regio. Uitgaande van de algemene situatie in Pakistan, de dreigingen die uitgaan van terroristische organisaties en criminele bendes, dient aan verzoeker minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

2.2. Verzoeker, die de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen, vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker berust op de problemen die hij ondervond nadat de familie van I. zich tegen hun relatie had gekant. De bestreden beslissing stelde vast dat verzoeker er niet in geslaagd

is een vrees voor vervolging of een reëel risico op vervolging aannemelijk te maken om reden dat (i) verzoeker slechts een fotokopie neerlegde van de FIR zonder stempels of zegels; (ii) verzoekers kennis over de stand van zaken van de aanklacht dermate klein is dat de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging omwille van deze klacht ernstig in het gedrang komt; (iii) verzoeker die sedert 2007 een relatie met I. zou hebben niet eens haar familienaam of haar geboortedatum kent en hij evenmin kan aangeven waarom de familie van I. gekant is tegen de relatie of het huwelijk en (iv) de door verzoeker beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig en stereotiep overkomt.

2.4. Terecht oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt vooreerst vast dat hoewel verzoeker verklaart dat zijn identiteitskaart thuis in Pakistan ligt (gehoorverslag, 7), verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Een bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure, het ontbreken hiervan houdt reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Aangezien verzoeker geen identiteitsdocument neerlegt kan er evenmin worden nagegaan of verzoekers identiteit wel degelijk overeenstemt met de naam van de persoon die op de FIR voorkomt. Hoe dan ook legt verzoeker van deze FIR slechts een faxkopie neer die geen bewijswaarde heeft aangezien kopieën mits enig knip- en plakwerk gemakkelijk na te maken documenten zijn. Verzoekers uitleg dat zijn vader het minder risicovol vond om een faxkopie door te sturen overtuigt geenszins. Verzoeker blijkt bovendien weinig of geen kennis te hebben van de elementen die de kern van zijn asielrelaas betreffen. Verzoeker verklaarde dat hij werd aangeklaagd door de vader en broer van I. maar kent noch de naam van de broer noch de familienaam van beide personen. Evenmin wist verzoeker welke straf hij riskeerde; hij kon enkel aangeven dat het een zware straf zou zijn. Verzoeker heeft zich tenslotte evenmin geïnformeerd naar de verdere juridische opvolging van de FIR. Om zijn onwetendheid tenslotte over I. zelf te vergoelijken stelt verzoeker dat de familienaam en geboortedatum niet belangrijk zijn, een blote bewering die zijn gebrekkige kennis geenszins kan verklaren. Verzoekers gebrekkige kennis in samenhang met het ontbreken van ieder begin van bewijs van zijn identiteit en de feiten aan de basis van zijn asielaanvraag verhinderen nog enig geloof te hechten aan zijn asielrelaas.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden van artikel 1A(2) van het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Het negatief reisadvies uitgaande van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar verzoeker verwijst in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus is irrelevant aangezien het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor de bezoekers van het land (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206).

Hoe dan ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Pakistan niet over een intern vluchtalternatief kan beschikken. Luidens artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in dat deel van het land blijft (...). Verzoeker beperkt zich in zijn verweer tot de loutere stelling dat van hem niet kan verwacht worden dat hij zijn toevlucht zoekt in een andere regio maar verklaart niet nader noch maakt hij aannemelijk waarom hij dit niet zou kunnen.

Verzoeker voegt buiten het reisadvies Pakistan van 18 maart 2011 ook een uittreksel toe van het '2010 Human Rights Report: Pakistan' van het 'U.S. Department of State' van 8 april 2011. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER